

Raül Garrigasait Colomé

L'autor solsoní preferit pels llibreters catalans

Editor, traductor i polifacètic, ha guanyat la darrera edició del premi Llibreter amb la novel·la «Els estranys»

Xavier Domènech
MANRESA

El 20 de gener de l'any 2015 el paranímf de la seu històrica de la Universitat de Barcelona, al centre de la ciutat, va ser l'escenari d'un important reconeixement a un filòleg i escriptor solsoní. Es tractava del lliurament del premi Cum Laude, que premia una tesi doctoral destacada llegida l'any anterior, i qui el recollia era el solsoní Raül Garrigasait, que l'havia guanyat per la seva tesi doctoral cursada i presentada a la mateixa Universitat de Barcelona sobre un tema força especialitzat, com correspon al gènere de les tesis doctorals: «L'hàbit de la dificultat. Wilhelm von Humboldt i Carles Riba davant l'Agamèmnon d'Èsquil». Un subjecte per a estudiosos reconcentrats de la matèria literària, que és del que es tractava. «Un assaig apassionant, ambiciós, enormement suggestiu, un exercici brillant de literatura comparada sobre aspectes fonamentals de la cultura europea en general i de la catalana i alemanya en particular», segons la «nota de lectura» d'Enric Iborra a Núvol.

Ara, dos anys i escaig més tard, el mateix solsoní ha guanyat un altre premi d'aquells que s'atorguen a obra publicada: el premi Llibreter. Així com el Cum Laude tria entre les tesis ja publicades i acceptades, el Llibreter selecciona un llibre en català entre tots els publicats l'any anterior. No és un d'aquells premis als quals es presenten els autors amb el seu original, pensat sovint per guanyar el favor dels membres del jurat, o de l'editor que els convoca.

En el cas del Llibreter, el treball ja ha vist la llum, ha tingut la seva fortuna en els taulells i les lleixes dels punts de venda, i no ha fet l'acte voluntari de presentar-se al concurs. I els qui l'atorguen són els agrimiats d'un ofici que cada vegada s'ha de considerar més heroic, els grans especialistes en tot allò que es publica, els darrers que interactuen humanament amb el lector en aquests temps de vendes per Internet i de grans superfícies regides pel màrqueting.

Raül Garrigasait Colomé (Solsona, 1979) és tot un cervell. Es va llicenciar en Filologia Clàssica amb premi extraordinari, es va doctorar a la UB amb un excel·lent cum laude, va fer un postgrau de traducció literària a la Universitat de Gal·les-Swansea, on va ser lector de català, i ha fet estades d'estudis a la Universitat Albert Ludwigs de Friburg i a la Universitat Nacional Capodístrias d'Atenes.

En tasques d'editor, el 2008 va esdevenir responsable de la col·lecció Bernat Metge d'autors clàssics grecs i llatins.

Quant a obra publicada, el 2004 va guanyar el premi Octavio Paz amb el poemari *La mà tendra de cada arrel*, i el 2012 va veure la llum el llibre *Els gos cosmopolita i dos espècimens més. Històries i assajos*. Ha treballat com a traductor d'alemany i d'an-

Ara, dos anys i escaig més tard, del premi Cum Laude per la seva tesi doctoral, el mateix solsoní ha guanyat un altre premi d'aquells que s'atorguen a obra publicada: el premi Llibreter.

L'autor ajunta els seus coneixements d'història i de literatura amb els paisatges de la seva memòria personal i familiar a Solsona i a la vall de Lord per compondre aquesta «ficció veraç»

glès, però també de grec clàssic i de modern. I al principi del 2017 va publicar *Els estranys*, la novel·la que li ha valgut ser afavorit amb la darrera edició del premi Llibreter.

De què va? Reproduïrem el resum que en va fer la revista Núvol en el marc de la conversa que va mantenir amb l'autor en ocasió de la seva publicació: «El protagonista de la història és Rudolf von Wielemann, un jove prussià que procedeix del món de la cultura alemanya romàntica: toca Beethoven, llegeix E. T. A. Hoffmann i, bàsicament per imperatiu patern, decideix enrolar-se a l'exèrcit de Carles Maria Isidre [pretendent carlista al tron d'Espanya en les guerres carlines] amb un esquema mental aparentment molt clar sobre l'ordre i la disciplina, que s'esmicola quan trepitja el sòl d'una Solsona ruïnosa i desconcertant. Incrustat al cor rural del carlisme català més autòcton i macarrònic, Wielemann s'acostuma a viure amb una estupefacció permanent».

L'autor ajunta els seus coneixements d'història i de literatura amb els paisatges de la seva memòria personal i familiar a Solsona i a la vall de Lord per compondre aquesta «ficció veraç», com ell anomena al que surt «quan poso en relació l'art de la ficció amb la disciplina d'economistes o de científics en el sentit que qualsevol tasca intel·lectual obliga a crear un cert ordre i una certa coherència que no et donen els fets. A l'hora d'escriure també cal inventar unes connexions que facin la història narrantable i comprensible».

És la història d'un prussià educat en l'ordre i la disciplina més exigents, que durant les guerres carlines es veu atrapat en una Solsona que ell troba desordenada, caòtica, sense sentit, i que és capaç d'entendre. Una visió necessàriament distant, desconcertada i sorpresa, que és al seu torn el recurs literari que permet a l'autor prendre distància dels fets que vol narrar per tal de destacar-ne aquells aspectes, tant els còmics com els més complexos, que la mirada externa aprecia d'una manera de la que no són capaços els ulls dels qui en formen part amb rutinària quotidianitat.

Però, de fet, és un solsoní, filòleg, traductor i editor, qui intenta distanciar-se amb la utilització d'aquest recurs per anar a trobar la memòria del carlisme que d'alguna manera és present, tantes dècades després, a tants indrets de Catalunya, entre ells aquell que el va veure créixer.